

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kfv.V.35.209/2019/6. szám

A tanács tagjai: Dr. Lomnici Zoltán a tanács elnöke

Dr. Kurucz Krisztina előadó bíró

Dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes:

A felperes képviselője: dr. Bosznay Dávid ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: dr. Józsa Viktória jogtanácsos

A per tárgya: helyiadó ügyben hozott közigazgatási határozat bíróság általi felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2018. november 09. napján kelt 2.K.27.502/2017/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.502/2017/13. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a keresetet teljes körűen elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 120.000 (azaz százhuszezer) forint elsőfokú és 60.000 (azaz hatvanezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 233.900 (azaz kétszázharmincháromezer-kilencszáz) forint kereseti és 389.900 (azaz háromszáznyolcvankilencezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes tulajdonát képezi 2005. november 04. napjától a

3666/4 helyrajzi számú „kivett ipartelep” ingatlan-nyilvántartási megnevezésű ingatlan.

- [2] A felperes 2006. május 24-én építményadó bevallást nyújtott be a Megyei Jogú Város Jegyzőjéhez (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság), amelyben 39.150 m² hasznos alapterületű, ipari termelő tevékenység céljára szolgáló egyéb építményt szerepeltetett. Az adóhatóság a bevallás adatai feldolgozásával határozta meg az felperes építményadó fizetési kötelezettségét.
- [3] Az elsőfokú hatóság a felperesnél 2013 - 2015. évekre helyi iparüzési adó, 2012 - 2017. évekre építményadó adónemekre végzett bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzésének eredményeként a 2017. június 23-án kelt, 3572-7/2017. számú határozatával iparüzési adónemben megállapítást nem tett, építményadó adónemben az adózó javára és terhére állapított meg adókülönbözetet, mindösszesen a javára: 3.899.062 Ft mértékben.
- [4] Döntése a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) 11.§, 52.§ 5. és 47. pontok, a Megyei Jogú Város Önkormányzata Közgyűlésének az építményadóról szóló 57/2011.(XII.16.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Önk.r.1.), a Megyei Jogú Város Önkormányzata Közgyűlésének az építményadóról szóló 32/2015.(XI.20.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Önk.r.2.), a Megyei Jogú Város Önkormányzata Közgyűlésének az építményadóról szóló 29/2016.(XI.18.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Önk.r.3.), az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) rendelkezésein alapul.
- [5] Indokolása szerint a Megyei Jogú Város Önkormányzat Közgyűlése az építményadó rendelet alkotása során fontos ismervként vette figyelembe az arányos közteherviselés elvét, ezért az építmények fajtájára tekintettel és a négyzetméterben számított hasznos alapterületüknek az arányában sávosan határozta meg az adótárgyak adómértékét, a Htv. 52.§-ában szerepeltetett fogalmakkal összhangban: lakás (Htv. 52.§ 8. pont), kereskedelmi egységek, szállásépület, iroda tevékenység céljára szolgáló épületek (Htv. 52.§ 45. pont), üdülő, hétvégi ház (Htv. 52. § 20. pont), gépjárműtároló, valamint minden olyan épület, amit az előbbi felsorolás nem tartalmaz és az nem minősül lakásnak, azt az „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” (Htv. 52. § 47. pont) kategóriájába sorolta.
- [6] Az elsőfokú hatóság szerint az építmény egésze, mint „kivett ipartelep” a Htv. 11.§-a alapján adótárgynak minősül. Az adózó bevallásában az iparterületen található összes építményt „egyéb építmény” megnevezéssel szerepeltette. A revízió a hat adóévben a hatályos helyi építményadó rendeletek alapján „iroda” és „egyéb építmény” fajta szerinti besorolásban határozta meg az ingatlanon található épületeket, azok hasznos alapterületeit.

- [7] A fellebbezés folytán eljáró alperes 2017. október 12-én kelt határozatával helybenhagyta az elsőfokú határozatot azzal a megváltoztatással, hogy indokolásának 12. oldal negyedik bekezdésétől a 14. oldal ötödik bekezdéséig terjedő indokolási rész helyére a határozat rendelkező részébe foglalt indokolási részt helyezte.
- [8] Indokolása szerint helytállóan állapította meg az elsőfokú hatóság, hogy építményadó köteles a felperes tulajdonában álló „kivett ipartelep”, mivel nem lakáscéljára szolgáló építmény. Az Önk.r.1.-ben, illetve az Önk.r.2-ben található „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület”, illetve az Önk.r.3-ban szabályozott, „a további pontokba nem tartozó nem lakás céljára szolgáló épület” szabályozás azonos adótárgyakra vonatkozik, és a külön nevesített építményeken kívüli minden más egyéb építmények ehhez a ponthoz tartoznak.

A kereseti kérelem

- [9] A felperes keresetében az adóhatározatok megváltoztatását annak megállapításával kérte, hogy az ingatlana után építményadó fizetési kötelezettsége az Önk.r.1. és Önk.r.2. alapján nem terhelte.
- [10] Keresetében vizsgálta az ingatlanát a Htv.-ben foglalt, az építményekkel kapcsolatos, továbbá az Önk.r.-ek szerinti tartalomnak való megfelelés körében, részletesen elemezte a Kúria Kfv.I.35.198/2015/4. számú ítéletét. Álláspontja szerint az ingatlan-nyilvántartásban „kivett ipartelep”-ként rögzített ingatlana nem felel meg sem a Htv. 52.§ 8. pontjában meghatározott lakás, sem a 47. pontjában nevesített „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” definíciójának.
- [11] Az Önk.r.1. és az Önk.r.2. csak az „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” normaszöveget tartalmazza, így ingatlana e rendelkezésbe sem eshet bele, mert az „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” meghatározás az Önk.r.1.-ben és az Önk.r.2.-ben nem jelenthet mást, mint amit Htv. 52.§ 47. pontja tartalmaz. Az önkormányzati rendeletekben adókötelezettség alá eső, a Htv. 52.§ 47. pontjára visszautaló „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” taxatív definíciójának az ingatlana nem felelt meg egészen 2017. január 1-ig, amikor is az önkormányzati szabályozásban e meghatározást a „nem lakás céljára szolgáló épület” váltotta fel, összhangban a Htv. 52.§ újonnan bevezetett 11. pontjával.

Az elsőfokú határozat

- [12] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a másodfokú határozatot hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.
- [13] Indokolása szerint a Htv.-nek az építményadó tárgyát meghatározó 11.§ (1) bekezdése, illetve az Értelmező

rendelkezők között a Htv.-ben 2009. január 1-jével bevezetett „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület”, továbbá a 2015. január 1-jei hatállyal bevezetett, a 11. pontban foglalt „nem lakáscélú épület” fogalom alapján megállapította, hogy a Htv.-nek a „nem lakás céljára szolgáló épület”, illetve az „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület fogalma” nem azonos kategória. A „nem lakás céljára szolgáló épület” fogalom gyűjtőfogalom, amelybe minden olyan épület, épületrész beletartozik, amely nem minősül lakásnak. Nem alapos tehát az a felperesi érvelés, hogy a Htv. 52.§ 11. pontjának megalkotásáig az ingatlan vonatkozásában építményadó fizetési kötelezettség nem terhelte volna.

- [14] Az elsőfokú bíróság ezt követően összevetette az önkormányzati rendeletek „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület”, illetve a Htv.-ben foglalt „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” fogalmakat és megállapította, hogy a Htv. 52.§ 47. pontjával ellentétesen az önkormányzati rendelet nem rendelkezhet, a törvényi rendelkezés elsőrendűségét az önkormányzat rendelet nem ronthatja le.
- [15] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes határozata ellentmondásos és érdemi elbírálásra alkalmatlan abban a körben, hogy nem ismert konkrétan, minek minősülnek az építmények: „nem lakás céljára szolgáló épületnek”, vagy „egyéb nem lakás céljára szolgáló épületnek”. Az alperesnek az ezzel kapcsolatos álláspontját egyértelműen és határozottan a határozatában meg kellett volna jelenítenie.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [16] Az alperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset teljes körű elutasítását kérte.
- [17] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat, a Htv. 52.§ 8., 11., 47. pontjait, az alkalmazott Önk.r.-eket tévesen értelmezte, indokolása hiányos. Hangsúlyozta, hogy felperes fő tevékenysége a cégnyilvántartás adatai szerint papírgyártás, a jelen eljárás tárgyát képező ingatlan papírgyár, termelő üzem, üzemi létesítmény. Az ilyen jellegű ingatlanok esetében fordul elő tipikusan, hogy egy helyrajzi számon több épület, önálló funkciójú épületrész is található. Az ingatlan-nyilvántartásban az ingatlan megnevezése azért nem azonos a Htv. 52.§ 47. pontjában szereplő felsorolás egyik elemével sem, mert az ingatlanon levő épületek nem egyesével kerülnek feltüntetésre, hanem az ingatlan a megnevezett, mint telephely, gyártelep vagy ipartelep.
- [18] A felperes ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [19] A felülvizsgálati kérelem alapos.
- [20] A felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között, és a megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül (Pp. 272.§ (2) bekezdés, 275.§ (2) bekezdés, BH2002. 490., KGD2002. 262.). A felperes felülvizsgálati kérelmet nem terjesztett elő, a Kúria felülvizsgálatának kereteit és tartalmát az alperes felülvizsgálati kérelme határozta meg. Az alperes nem támadta az ítéletnek azt a részét, amelyben az elsőfokú bíróság megállapította, nem alapos az a felperesi keresetrész, hogy 2015. január 1-jéig az ingatlana után építményadó fizetési kötelezettség nem terhelte, e keresetrészt elutasító ítélettrész felülvizsgálata nem képezte a felülvizsgálati eljárás tárgyát.
- [21] Megjegyzi a Kúria, hogy az építményadó tárgya kérdésben a legfelsőbb bírói fórum nemcsak az elsőfokú bíróság által helytállónan megjelölt Kfv.V.35.293/2017/6. számú ítéletben, hanem a tény- és jogazonos ügyekben meghozott Kfv.V.35.285/2018/8., Kfv.I.35.314/2018/6., Kfv.V.35.399/2018/5. számú ítéletekben is döntött.
- [22] Ezekben az ítéletekben kifejtette a Kúria, hogy az Alaptörvény 32. cikk (1) bekezdés h) pontja értelmében a helyi önkormányzat a helyi közügyek intézése körében törvény keretei között dönt a helyi adók fajtajáról és mértékéről. A Htv. tartalmazza a törvényi kereteket, az 5.§ (1) bekezdés a) pontjában előírva, hogy az önkormányzat rendeletével vagyoni típusú adók, közöttük építményadó (11.§) bevezetésére jogosult.
- [23] Az Alaptörvény 40. cikke szerint a közteherviselés alapvető szabályait a közös szükségletek kielégítéséhez való kiszámítható hozzájárulás érdekében sarkalatos törvény határozza meg. Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény 28.§ (1) bekezdés a) pontja alapján Magyarországon minden természetes személy, jogi személy és más jogalany adó, járulék, hozzájárulás, vagyonszerzési illeték, pótlék vagy más hasonló - az állam közvetlen ellenszolgáltatása nélküli - rendszeres vagy rendkívüli fizetési kötelezettség teljesítésével járul hozzá a közös szükségletek fedezetéhez. Annak eldöntéséhez, hogy a helyi adó, mint közteher az adózót terheli-e, szükséges meghatározni, a tulajdonában lévő épület a Htv tárgyi hatálya alá tartozik-e.
- [24] A Htv. 11.§ (1) bekezdése szerint adóköteles az önkormányzat illetékességi területén lévő építmények közül a lakás és a nem lakás céljára szolgáló épület, épületrész (a továbbiakban együtt: építmény). A Htv. e §-a az építményeket két kategóriába osztva minősítette adóköteles adótárgynak. Egyik kategória a lakás, másik a nem lakás céljára szolgáló épület.

A felperes „kivett ipartelep”-ének építményei - általa sem vitatottan - nem lakás céljára szolgáló épületek, ezért állapította meg az alperes és az elsőfokú bíróság helytállóan, hogy 2012.-2015. között a Htv. tárgyi hatálya alá tartoznak.

- [25] Az Értelmező rendelkezésekben található, a felperes részéről hivatkozott fogalom meghatározások miatt a Kúria rámutat a következő törvénymódosításokra. A jogalkotó 2009. évben a helyi adózásban bevezette a számított érték alapú adóztatást, amelyhez szükségesen új fogalmakat is meghatározott, egyeseket (például az építmény, az épület, a lakás, a hasznos alapterület, a kiegészítő helyiség, az üdülő fogalmát) újraszabályozta, a kiegészítő helyiség fogalmát szétválasztotta és bővítette. Új fogalomként határozta meg a lakáshoz tartozó melléképület, melléképületrész, a kereskedelmi egység, az „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” fogalmát.
- [26] A Htv. 2009. január 1-jétől hatályos 52.§ 45. pontja szerint kereskedelmi egység: az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés alapján kereskedelmi üzletnek, boltnak, abc-nek, üzletháznak, játéktérnek, csárdának, bisztrónak, borozónak, sörözőnek, büfének, cukrászdának, kávézónak, kávéháznak, teaháznak, fagyfalozónak, étteremnek, vendéglőnek, presszónak, irodának, műteremnek, szállodának, hotelnek, panzióknak, fogadónak, motelnek, szállónak, vendégháznak, vadászháznak, rendelőnek, kórháznak, szanatóriumnak, gyógyszertárnak minősülő vagy ilyenként feltüntetésre váró épület, épületrész. A szintén 2009. január 1-jétől hatályos 52.§ 47. pontja értelmében „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület”: az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés alapján garázsnek, gépjárműtárolónak, raktárnak, üvegháznak, műhelynek, szerviznek, üzemnek, üzemcsarnoknak, pincének, prérháznak, hűtőháznak, gyárnak minősülő vagy ilyenként feltüntetésre váró épület, épületrész, továbbá a melléképület és a melléképületrész.
- [27] A jogalkotó 2015. január 01-jei hatállyal a Htv. 52.§ -át 11. ponttal egészítette ki, amely értelmében: „nem lakáscélú épület” az az épület, épületrész, amely nem minősül a 8. pont szerinti lakásnak. A törvényi indokolásban ismertetettek szerint: „a Htv. 11.§-ának (1) bekezdése szerint adóköteles az önkormányzat illetékességi területén lévő építmények közül a lakás és a nem lakás céljára szolgáló épület, épületrész. A fenti rendelkezéshez kapcsolódóan a módosítás - hiánypótló jelleggel - értelmező rendelkezésben rögzíti, hogy a Htv. alkalmazásában mit kell a nem lakás célú épület, épületrész fogalma alatt érteni.” Az értelmezés tehát hiányt pótol, azaz a bevezetéséig is kellett a jogalkalmazóknak maguknak értelmezniük és alkalmazniuk a „nem lakás céljára szolgáló épület” törvényi meghatározást, amelyet a felperes ingatlana vonatkozásában az alperes jogszerűen végzett.
- [28] A jogalkotó és jogalkalmazók jogértelmezése körében a Kúria

hangsúlyozza, hogy a Htv. VII. fejezetében az Értelmező rendelkezések között meghatározott normaszöveget a jogalkotó külön is értelmezett. A Htv.-ben nincsen olyan rendelkezés, hogy a Htv. alkalmazása során csak az Értelmező rendelkezésekben található és a jogalkotó által értelmezett jogszabályrészek alkalmazhatók és azok nem használhatók, amelyeket a jogalkotó az Értelmező rendelkezésekben nem definiált. A Htv. azon részeit tehát, amelyek fogalma az Értelmező rendelkezésekben nem meghatározott, a jogalkalmazók önmaguk értelmezik, és ugyanúgy használniuk kell, mint azokat, amelyeket a jogalkotó maga értelmezett. A bíróságok például a jogalkalmazás során az Alaptörvény 28. cikke alapján a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.

- [29] A Köf. 5.034/2017/5. számú határozatban a Kúria már kifejtette, hogy: „[26] A Htv. 11.§ (1) bekezdése az „építmény” két alapvető kategóriáját különbözteti meg: a (1) lakást és a (2) nem lakás céljára szolgáló épületet, épületrészt. A Htv. egészének szabályozási logikájából az következik, hogy e két kategóriába a Htv. szabályozási tárgya alá tartozó, mindenfajta építmény besorolható. A „lakás” fogalmát az 52.§ 8. pontja határozza meg – utaló szabállyal az Ltv. vonatkozó rendelkezéseire –, míg a „nem lakás céljára szolgáló épület” meghatározására külön-külön, az e fogalom alá eső alkategóriáknaként – kereskedelmi egység, egyéb nem lakás céljára szolgáló épület stb. – ad meghatározást. A Htv. 2014. december 31-én hatályos fogalmi rendszerében tehát az „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület” a „nem lakás céljára szolgáló épület” egyik alkategóriája; egy kisebb halmaz az utóbbi, összetettebb csoporton belül. [27] A két fogalom tehát nem tekinthető azonosnak.”
- [30] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az Önk.r. nem tartalmazhat a Htv.-vel ellentétes szabályokat.
- [31] Az Önk.r.1. 2.§ (2) bekezdésében meghatározott az adó mértéke:
- a) nem magánszemély tulajdonában vagy vagyoni értékű jogában lévő lakásra,
 - b) üdülőre, hétvégi házra,
 - c) gépjármű tárolóra,
 - d) kereskedelmi egységre, szállásépületre,
 - e) irodai tevékenység céljára szolgáló épületre, műteremre,
 - f) egyéb nem lakás céljára szolgáló épületre.
- [32] Az Önk.r.2. 2.§ (2) bekezdésében meghatározott az adó mértéke:
- a) lakásra,
 - b) üdülőre,
 - c) garázsra, gépjárműtárolóra, lakáshoz, üdülőhöz tartozó gépjárműtárolóra,
 - d) a c) pont alá nem tartozó egyéb nem lakás céljára szolgáló épületre,
 - e) irodának és műteremnek minősülő kereskedelmi egységre,

- f) az e) pont hatálya alá nem tartozó kereskedelmi egységekre, szállásépületre.
- [33] A felperes tulajdonában lévő ingatlan az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés szerint „kivett ipartelep”, amelyen lévő építmények fajtaát az elsőfokú hatóság – az alperes által helybenhagyott – döntésével irodának illetve „egyéb építménynek” minősítette. Rögzíti a Kúria, hogy felperes a „kivett ipartelep” építményeinek hatósági meghatározásaira külön-külön nem terjesztett elő keresetet, azok egyenkénti besorolását nem vitatta.
- [34] A jogalkotó által 2009. január 01-től változatlan normaszöveggel meghatározott, a Htv. 52.§ 8. pontjában foglalt „lakás” kategóriának az „iroda” nem felel meg, tehát nem lakás, amelyből következően a Htv. 11.§ (1) bekezdése alapján „nem lakás céljára szolgáló helyiség”, és azon belül 2009. január 1-jétől az 52.§ 45. pontja szerinti kereskedelmi egységnek minősül. Az építményadó köteles iroda helyiség után a hatóság jogszerűen állapította meg a felperes adófizetési kötelezettségét.
- [35] Az „egyéb építményt” az Önk.r.1. 2.§ (2) bekezdés f) pontja, és az Önk.r.2. 2.§ (2) bekezdés d) pontja alkalmazásakor a hatóság „egyéb nem lakás céljára szolgáló építménynek” nevesítette. A felperes cégiratai szerinti főtevékenysége papírgyártás, a közigazgatási iratok között lévő helyszínrajzok szerint az ipartelepen papírgyár található, a gyárépület pedig a Htv. 52.§ 47. pontja értelmében „egyéb nem lakás céljára szolgáló épület”. Az építményadó köteles gyár helyiség után a hatóság jogszerűen állapította meg a felperes adófizetési kötelezettségét.
- [36] Rögzíti a Kúria, hogy a „kivett ipartelep” építményei után a Kfv.V.35.231/2019/4. számú ítéletében is megállapította más adózó építményadó fizetési kötelezettségét.
- [37] Az alperes által helybenhagyott, csak a jogi indokolásában megváltoztatott elsőfokú határozat szerint felperes bevallásában az iparterületen található összes építményt „egyéb építmény” megnevezéssel szerepeltette, adózó-felperes és a hatóság az ingatlanon lévő építményeket egymással egyeztetve beazonosították, a határozatokban meghatározott az iroda és az „egyéb helyiségek” területe, az iroda minden adóévben: 967,5 m². Az építmények a határozatokban beazonosíthatók, az elsőfokú bíróság ellentétes álláspontja téves.
- [38] Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletnek a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, a felülvizsgálati kérelemmel támadott, az építmények minősítését, beazonosíthatóságát tartalmazó részét a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a keresetet teljes körűen elutasította.

A döntés elvi tartalma

[39] *Helyi adóügyben a jogalkalmazóknak azokat a jogszabályrészeket is értelmezniük és alkalmazniuk kell, amelyeket a jogalkotó a jogszabály értelmező rendelkezései között külön nem határozott meg.*

Záró rész

[40] A Kúria a felperest a Pp. 270.§-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes elsőfokú és felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

[41] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről és mértékéről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (3) bekezdés a) pont, 50.§-ának (1) bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[42] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

, 2020. február 13.

. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk.
előadó bíró, Dr. Stefancsik Márta sk.bíró